

91. Jairus

Wat bij ons een kerk heet, wordt bij de Joden een synagoge genoemd. 'Synagoge' betekent zoiets als bijeenkomst. Joden komen in een synagoge bij elkaar om te bidden en om te lezen in de Tenach, de Joodse Bijbel. De leider van de synagoge vraagt meestal aan een van de aanwezigen om uit een boekrol het gedeelte voor te lezen dat aan de beurt is. Direct daarna wordt dat gedeelte dan in een preek uitgelegd. In Israël worden de leraren, de bijbelkenners, geen dominee of pastoor genoemd, maar rabbi. Dit verhaal gaat over de leider van zo'n synagoge. Jairus is zijn naam.

Eindelijk is Jezus gekomen. Ik ben al uren geleden naar Hem toe gegaan, direct nadat ik hoorde dat Hij van de overkant van het meer hierheen gevaren was. Het kostte me veel moeite, want het zag zwart van de mensen om Jezus heen. Het lijkt wel alsof iedereen Hem wil zien en horen.

Ik moest wel naar Hem toe. Mijn dochter is ziek. Ze is doodziek. Twaalf jaar is ze. Maar ik geloof dat Jezus haar beter kan maken.

Ik ben voor zijn voeten neergevallen en ik heb gesmeekt: 'Meester, kom alstublieft zo vlug U kunt. Mijn dochter ligt op sterven! Ze is twaalf. Ik moet er niet aan denken dat ze zal overlijden. Kom alstublieft en leg uw handen op haar, dan zal ze beter worden!'

Ik moet zeggen: Jezus luisterde aandachtig naar mij. Hij knikte en Hij ging mee! Maar het ging langzaam. Al die mensen die zich om Jezus verdrongen, het schoot maar niet op. Er was ook een vrouw die van achteren zijn mantel aanraakte, in de hoop genezen te worden. Ik ken haar wel. Ze is al jarenlang ziek, ze verliest telkens bloed. Levensgevaarlijk! Ze is ziek geworden toen onze dochter geboren werd, twaalf jaar geleden. Ze dacht natuurlijk: als ik Hem alleen maar aanraak, moet dat voldoende zijn. Er gaat zo veel genezende kracht van Jezus uit. En werkelijk, het hielp! Meteen hield het bloeden op en merkte ze aan haar lichaam dat de kwaal weg was. Een wonder!

Nu zou dat allemaal geen probleem zijn geweest, als Jezus het niet had gemerkt. Maar Hij bleef stilstaan en draaide zich om. 'Wie heeft mij aangeraakt?' vroeg Hij. Zodoende

ontstond er een heel gesprek. En ik intussen maar wachten en wachten.

Totdat er goede bekenden van me kwamen met het verschrikkelijke bericht dat onze dochter intussen overleden was. 'Jairus, je hoeft Jezus niet meer lastig te vallen. Het is te laat. Je dochter is dood.'

Ik was ten einde raad. Maar Jezus hoorde het ook en Hij zei: 'Jairus, wees niet bang, blijf geloven!' Dat doe ik nu maar, al is het ongelooflijk moeilijk, zelfs nu Jezus met mij is meegegaan.

Op straat en ook in mijn huis huilen onze burens en kennissen. Jezus stuurt iedereen weg. 'Ophouden,' zegt Hij. 'Ze is niet dood, ze slaapt.'

Hij gaat met mij en mijn vrouw naar de slaapkamer waar onze dochter op bed ligt. Petrus, Jakobus en Johannes mogen mee, de andere discipelen moeten buiten wachten. Hij pakt de hand van onze dochter vast. Hij zegt tegen haar: 'Meisje, sta op!' En ze stáát op. Ze loopt zelfs heen en weer, wat een wonder! We zijn allemaal sprakeeloos.

'Geef haar wat te eten, zodat ze aan kan sterken,' zegt Hij. En dat doen we, reken maar! Jezus zegt dat we het aan niemand

moeten vertellen. Hij wil niet dat de mensen alleen maar om een wonder naar Hem toe komen.

Wonderlijke God, niets is bij U onmogelijk. U bent zelfs sterker dan de dood. Wij danken U voor de bewijzen van uw macht, die Jezus liet zien. We geloven dat er op een dag nog veel meer mensen zullen opstaan uit de dood. Laat die tijd alstublieft snel komen!

